

třovati duševní stav obviněného (obžalovaného) směli býti vůbec a v souzeném případě zvláště pověřeni právě jen odborníci z oboru psychiatrie. Na oporu tohoto názoru dovolává se sice zmateční stížnost i ustanovení druhé věty čtvrtého odstavce § 126 tr. ř. a předpisu čl. II. třetího odstavce § 1 zákona čís. 107/27 sb. z. a n., oba tyto předpisy vztahují se však výslovně jen na posudky, pokud se týče na vnitřní působnost soudních lékařských rad, nepřicházejí tedy v úvahu v souzeném případě, v němž obhájce podle zápisu jednacího protokolu vyžádání posudku soudní lékařské rady vůbec nenavrhl. Ostatně byl by se i tento průvodní návrh mohl, ba musil porotnímu soudu jeviti podle zákona neodůvodněným, pokud se týče aspoň předčasným vzhledem k tomu, že v § 126 tr. ř. jest postup, směřující k přezkoumání znaleckého posudku, upraven přesně v ten rozum, že po předchozím bezvýsledném pokusu o vysvětlení se strany znalců původně slyšených jest opatřiti nejprve posudek jiných znalců, jimiž jsou v případech, v nichž jde o posudek znalců lékařů, stálí znalci lékaři sborového soudu první stolice v sídle sborového soudu druhé stolice, tak že teprve, kdyby ani posudek těchto znalců nevyhovoval, má soud požádati za posudek příslušnou soudní lékařskou radu.

Čís. 3733.

Trestní zákon vzhledem k povaze lékařského povolání a k těžkostí s jeho výkonem spojeným poskytuje ošetřujícímu lékaři v poměru k nemocnému výsadní postavení potud, že omezil jeho zodpovědnost způsobem v §§ 356 až 358 vytčeným, takže nelze vůbec stíhati lékaře, vykonávajícího své povolání, podle všeobecných předpisů §§ 335 a 431 tr. zák., leda že by šlo o takový úkon, jenž nespadá již v rámeček onoho poměru, jak by tomu na př. bylo při zásahu lékaře na ženě těhotné, nikoli na nemocné.

Trestnost ošetřujícího lékaře podle §§ 356 až 358 tr. zák. je podmíněna tím, že z jeho činu skutečně povstala újma na zdraví nemocného.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1930, Zm I 151/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 5. října 1928, pokud jím byl obžalovaný v případě Anny M-ské uznán vinným nikoli přečinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák., nýbrž přestupkem podle § 335 pokud se týče § 431 tr. zák., a pokud byl podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro zločin podvodu podle §§ 8, 197, 200 a 203 tr. zák. a pro spoluvinu na zločinu vyhnání vlastního plodu podle §§ 5, 144 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Důvodem čís. 10 § 281 tr. ř. namítá stížnost, že prý nalézací soud neprávem nehleděl k tomu, že propuštění M-ské domů, kde zůstala bez

pomoci, je vedlejší příčinou ve smyslu § 134 tr. zák., ze které je obžalovaný právně osvobozen, a že tudíž soud, vyloučiv neprávem příčinnou souvislost mezi nedbalým jednáním obžalovaného a smrtí M-ské, mylně podřadil jeho čin pod ustanovení § 431 místo pod ustanovení § 335 tr. zák. Budiž podotčeno, že se judikatura tohoto zrušovacího soudu v souladě s judikaturou bývalého vídeňského nejvyššího soudu (viz rozhodnutí čí. 1233, 2207 sb. n. s. a čí. 1441 a 1941 vid. sbírky) ustálila na zásadě, že trestní zákon vzhledem k povaze lékařského povolání a k těžkostem s jeho výkonem spojeným poskytuje ošetřujícímu lékaři v poměru k nemocnému výsadní postavení potud, že omezil jeho zodpovědnost způsobem v §§ 356 až 358 tr. zák. vyloučením, takže nelze vůbec stíhati lékaře vykonávajícího své povolání, podle všeobecných předpisů §§ 335 a 431 tr. zák., leda že by šlo o takový úkon, jenž nespadá již v rámec onoho poměru, jak by tomu na př. bylo při zásahu lékaře na ženě těhotné, nikoli na nemocné. To však nalézací soud nezjistil ani v případě Karoliny L-ové — pročež zprostil obžalovaného v tomto směru z obžaloby pro zločin podle §§ 5, 144 tr. zák. — ani v případě Anny M-ské, a proto pochybil — jak lze ihned vysloviti — v neprospěch obžalovaného, uznáv ho v onom případě vinným přečinem proti bezpečnosti života nejen podle § 356, nýbrž i podle § 335 tr. zák., v tomto případě pak přestupkem podle § 431 tr. zák. V témže právním omylu ocitá se i zmáteční stížnost, domáhajíc se odsouzení obžalovaného pro přečin podle § 335 tr. zák. i v případě Anny M-ské. Podle toho co uvedeno, dal by se čin obžalovaného podřaditi jen pod §§ 356 až 358 tr. zák., předpokládajíc, že smrt Anny M-ské byla v příčinné souvislosti s nedbalým jednáním, pokud se týče s opomenutím obžalovaného, ježto trestnost ošetřujícího lékaře podle §§ 356 až 358 zák. je podmíněna tím, že z jeho činu skutečně povstala újma na zdraví nemocného. To se ovšem snaží zmáteční stížnost dolíčiti, sama však odnímá podklad svým vývodům tím, že uvádí, že kdyby byl obžalovaný odkázal M-skou do nemocnice, bylo by bývalo po případě lze třeba zabránit smrti M-ské. Sama si tedy netroufá tvrditi, že by odkázání do nemocnice bylo zabránilo smrti, nýbrž poukazuje jen k možnosti, a tak zároveň připouští možnost opačnou, že by smrt byla nastala i při okamžitém odkázání do nemocnice v nemocnici, čímž ovšem přerušena příčinná souvislost mezi nedbalostí obžalovaného a nastalým těžkým výsledkem, i když se hledí k zásadě § 134 tr. zák.

Čís. 3734.

Zákon o úplatkářství (ze dne 3. července 1924, čis. 178 sb. z. a n.) v § 9 nerozlišuje, zda prospěch byl poskytnut aktivním (§ 2) nebo pasivním (§ 3) způsobem úplatkářství jakožto trestného činu, a nečiní propadnutí jeho závislým na ničem jiném, než že byl prospěch poskytnut (trestným způsobem); stačí proto k propadnutí zjištění toho neb onoho trestného činu, i zjištění pasivního úplatkářství podle § 3 zákona, aniž je třeba zjištění trestné viny na straně toho, kdo prospěch veřejnému činiteli poskytl.

Propadnutí prospěchu jest vedlejším trestem, jenž má postihnouti